

Data publikacji: 04-01-2012

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 30 grudnia 2011 r.

Druk nr 30

Pan

Bogdan BORUSEWICZ

MARSZAŁEK SENATU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Na podstawie art. art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu my, niżej podpisani senatorowie,
wnosimy projekt uchwały

**w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci Błogosławionego Księdza
Bronisława Markiewicza.**

Do reprezentowania nas w dalszych pracach nad tym projektem uchwały upoważniamy
senator Alicję Zajęc.

(-) Przemysław Błaszczak	(-) Robert Mamątow
(-) Jerzy Chróścikowski	(-) Andrzej Matusiewicz
(-) Henryk Cioch	(-) Marek Martynowski
(-) Dorota Czudowska	(-) Andżelika Możdżanowska
(-) Wiesław Dobkowski	(-) Jarosław Obremski
(-) Beata Gosiewska	(-) Andrzej Pająk
(-) Henryk Górski	(-) Bohdan Paszkowski
(-) Stanisław Gogacz	(-) Bogdan Pęk
(-) Jan Maria Jackowski	(-) Janina Sagatowska
(-) Kazimierz Jaworski	(-) Michał Seweryński
(-) Stanisław Karczewski	(-) Wojciech Skurkiewicz
(-) Stanisław Kogut	(-) Krzysztof Słoń
(-) Waldemar Kraska	(-) Kazimierz Wiatr
(-) Jan Filip Libicki	(-) Alicja Zajęc

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci
Błogosławionego Księdza Bronisława Markiewicza

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, w setną rocznicę śmierci Błogosławionego Księdza Bronisława Markiewicza oddaje hołd temu wielkiemu patriocie i wychowawcy ubogich dzieci i młodzieży, na przełomie XIX i XX wieku – założycielowi Zgromadzeń zakonnych Św. Michała Archanioła. Jego misję kontynuują dzisiaj ośrodki w środowiskach naszych Rodaków za granicą, między innymi w Argentynie, Australii, Kanadzie, na Białorusi oraz w licznych miejscowościach w Polsce.

Charyzmatyczny wychowawca i wybitny organizator, założył świeckie Towarzystwo „Powściągliwość i praca”, krzewiące wśród dzieci i młodzieży z ubogich rodzin ideę rzetelnej pracy. Głosił, że pracowitość podnosi rodziny i narody, a próżniactwo jest początkiem wszelkiego upadku materialnego i moralnego. Pozostawił po sobie liczne dzieła – pisał m.in. „Jest pięć dźwigni, które stanowią o życiu i potędze narodów, to jest: wiara, urządzenia społeczne, literatura, historia i byt polityczny”.

Zmarł w Miejscu Piastowym 29 stycznia 1912 roku. Uroczystości beatyfikacyjne Księdza Bronisława Markiewicza odbyły się 19 czerwca 2005 r. w Warszawie.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej uważa za swój obowiązek przypominanie opinii publicznej postaci z przeszłości, które mogą być wzorem dla współcześnie żyjących - należy do nich Błogosławiony Ksiądz Bronisław Markiewicz. Senat oddaje hołd tej wybitnej Postaci i przekazuje serdeczne wyrazy wdzięczności Zgromadzeniom Księży Michalitów i Sióstr Michalitek, którzy kontynuują Jego dzieło w kraju i za granicą.

Uzasadnienie

Bronisław Markiewicz urodził się 13 lipca 1842 roku w Pruchniku, na terenie obecnej Archidiecezji Przemyskiej jako szóste z jedenastu dzieci Jana Markiewicza – burmistrza miasta, i Marianny Gryzieckiej. W domu rodzinnym otrzymał bardzo staranną formację religijną. W 1863 roku, po uzyskaniu świadectwa dojrzałości, czując się powołany do kapłaństwa, wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Ukończywszy przewidziane studia, dnia 15 września 1867 roku został wyświęcony na kapłana. Po sześciu latach pracy duszpasterskiej w charakterze wikariusza w Harcie i w Katedrze w Przemyślu, chcąc lepiej przygotować się do pracy z młodzieżą, studiował przez dwa lata pedagogikę, filozofię i historię na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie i na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W roku 1875 został mianowany proboszczem w miejscowości Gać, a dwa lata później w Błażowej. W roku 1882 powierzono mu wykłady z teologii pastoralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu.

Czując się powołanym do życia zakonnego, w listopadzie 1885 roku wyjechał do Włoch. Tutaj wstąpił do Zgromadzenia Salezjanów i w dniu 25 marca 1887 roku złożył śluby zakonne na ręce św. Jana Bosko. Jako Salezjanin wypełniał z oddaniem i gorliwością różne zadania powierzone mu przez przełożonych. Z powodu surowego trybu życia i odmienności klimatu Ks. Markiewicz zachorował na gruźlicę płuc. Stan jego zdrowia był tak ciężki, że uważano go za bliskiego śmierci. Powróciwszy szczęśliwie do zdrowia, odbywał rekonwalescencję we Włoszech aż do dnia 23 marca 1892 roku, kiedy to, za zezwoleniem Przełożonych powrócił do Polski, by objąć funkcję proboszcza w Miejscu Piastowym.

Ksiądz Bronisław Markiewicz, idąc za duchem Św. Jana Bosko, oprócz zwyczajnej działalności parafialnej, poświęcił się formowaniu młodzieży biednej i sieroczej. Dla niej otworzył w Miejscu Piastowym Instytut Wychowawczy, który zapewniał wychowankom pomoc materialną i duchową, przygotowując ich jednocześnie do przyszłego samodzielnego życia poprzez formację zawodową w szkołach działających przy tymże Instytucie. W tym też celu zdecydował się w 1897 roku założyć dwa nowe zgromadzenia zakonne oparte na duchowości i statutach opracowanych przez Św. Jana Bosko i dostosowanych do specyfiki swego szczególnego charyzmatu. Ks. Markiewicz, przyjęty ponownie do diecezji przemyskiej, wypełniał nadal obowiązki proboszcza i dyrektora Instytutu o nazwie

„Towarzystwo Powściągliwość i Praca” (powstałego w 1898 roku), dla którego starał się o otrzymanie zatwierdzenia kościelnego jako zgromadzenia zakonnego. W Miejscu Piastowym stworzył dom i zapewnił wychowanie setkom chłopców, poświęcając się im bez reszty. W miesiącu sierpniu 1903 roku otworzył nową placówkę wychowawczą w Pawlikowicach koło Krakowa, gdzie około 400 sierot znalazło dom wraz z możliwością formacji duchowej i zawodowej.

Wielkie poświęcenie się dzieciom i ciężka praca przyczyniły się do wyczerpania sił Ks. Markiewicza i do całkowitej utraty zdrowia. Zmarł 29 stycznia 1912 roku. Zgromadzenia Św. Michała Archanioła zostały zatwierdzone po śmierci Założyciela: gałąź męska w 1921, a gałąź żeńska w 1928 roku. Przełożeni obydwu Zgromadzeń Św. Michała Archanioła przez Niego założonych zwrócili się z prośbą do Biskupa Przemyskiego o rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego, którego pierwsza sesja odbyła się w 1958 roku. Po dopełnieniu wszystkich przewidzianych aktów prawnych, dnia 2 lipca 1994 roku, w obecności Ojca Świętego Jana Pawła II, został ogłoszony Dekret o heroicznosci cnót Ks. Markiewicza. Dziesięć lat później, tj. dnia 20 grudnia 2004 roku został promulgowany Dekret o cudzie zdziałanym przez Boga za wstawiennictwem Ks. Markiewicza, co otworzyło drogę do jego beatyfikacji. Uroczystość Beatyfikacji Ks. Bronisława Markiewicza odbyła się 19 czerwca 2005 r. w Warszawie.

W świadectwach i wspomnieniach tych, którzy zetknęli się osobiście z błogosławionym Bronisławem, jest podkreślane w sposób szczególny jego wielkie umiłowanie Boga i bliźniego, zwłaszcza dzieci i młodzieży najbiedniejszej, zaniedbanej, opuszczonej i sieroczej. Im poświęcił całego siebie, przejawiając głębokie pragnienie przygarnięcia jak największej ich liczby i ofiarowania im ludzkiej życzliwości i dobroci, której odczuwali tak wielki brak. To pragnienie wyraził w słowach: „Chciałbym zebrać miliony dzieci i młodzieży z wszystkich krajów i narodów, żywić ich za darmo i przyodziewać ich na duszy i na ciele”. Ks. Markiewicz pozostał wierny do końca życia temu nakazowi miłości połączonemu z odważną – jak na owe czasy – opcją na rzecz ubogich, przyjmując w sposób heroiczny wszystkie skutki, jakie zeń wypływały.

Aktualnie, jego duchowi spadkobiercy - Michalicy i Michalitki, oprócz działalności duszpasterskiej podejmują w Polsce i na świecie aktywną pracę wychowawczą. Księża Michalicy prowadzą Domy Dziecka w Prałkowcach koło Przemyśla oraz w Pawlikowicach koło Wieliczki, natomiast Michalitki analogiczne placówki – w Miejscu Piastowym, Jaśle, Warszawie, Częstochowie, a także w Widelce koło Rzeszowa i Mochnacze koło Krynicy.

Ponadto Michalicy prowadzą szkoły gimnazjalne i ponadgimnazjalne w następujących miejscowościach: Miejsce Piastowe koło Krosna (2 szkoły), Krosno (2 szkoły), Marki (szkoła gimnazjalna i Ośrodek Szkolno-Wychowawczy). W Ząbkach pod Warszawą szkołę podstawową prowadzą Siostry Michalitki. Księża Michalicy prowadzą również cztery wielkomiejskie, profesjonalnie działające ośrodki wychowawczo – edukacyjne, zwłaszcza dla dzieci i młodzieży znajdującej się w trudniej sytuacji życiowej (Warszawa – Bemowo, Toruń, Stalowa Wola, Krosno).

Każda z tych placówek adresuje działalność do kilkuset podopiecznych tygodniowo. Instytucje te noszą nazwę Oratoriów Księża Michalitów lub Ośrodków Profilaktyczno – Wychowawczych. Podobną działalność polscy Michalicy podejmują w piętnastu krajach świata. W krajach misyjnych w większości placówek przy Ośrodkach duszpasterskich prowadzone są szkoły lub punkty edukacyjne w duchu księdza Markiewicza. Dokonuje się to w następujących miejscach: Buenos Aires (3 polskie michalickie parafie), oraz na terenie Argentyny także w sześćsettyśiącym mieście – Posadas, gdzie znajdują się 3 szkoły podstawowe prowadzone przez polskich Michalitów. Na terenie Dominikany prowadzony jest duży ośrodek szkolny dla 800 osób – w miejscowości Los Alcarizos. Praca dydaktyczna prowadzona jest także na terenie Australii, gdzie istnieją szkoły przy michalickich parafiach. Działalność szkolna na podstawowym poziomie prowadzona jest także na misyjnych terenach Papui Nowej Gwinei. Siostry Michalitki działające w Kamerunie prowadzą dla kilkuset najbiedniejszych dzieci szkołę wraz z ochronką. W Europie Zachodniej z działalnością michalickich Oratoriów mamy do czynienia na terenie Szwajcarii i Włoch w ramach duszpasterstwa młodzieżowego. Współcześni Michalicy, gdziekolwiek w świecie pracują, w 95% to Polacy, a w przypadku Michalitek, wyłącznie Polki.

Wszędzie, gdzie podejmują misyjne zadania następcy Księdza Markiewicza, w duchu Jego koncepcji wychowawczej i duszpasterskiej mamy do czynienia z mocnym akcentem narodowym i patriotycznym wśród osób identyfikujących się z polską narodowością lub bezpośrednio przybyłych z kraju, a szukających wsparcia dla swojej tożsamości. Ma to miejsce głównie w pięciu rejonach pracy Michalitów, gdzie prowadzonych jest kilka parafii skupionych przy wielkim ośrodku miejskim, tj. w Kanadzie (London, Toronto), w Niemczech (Kolonia), we Włoszech (Rzym), w Szwajcarii (Magadino) i na Białorusi (Mińsk, Wasyliszki).

W przypadku krajów emigracyjnych Michalickie Ośrodki Parafialne mają charakter szczególnych miejsc integracji rodaków na obczyźnie. Stanowią środowisko wsparcia dla osób zagubionych w nowej rzeczywistości i poszukujących własnej drogi życiowej. Parafie

na terenie Białorusi oraz pojedyncze ośrodki na terenie Ukrainy stanowią ważny akcent dawnej Ojczyzny dla pozostałych tam Rodaków, zwłaszcza znajdujących się w podeszłym wieku. Zdarza się, że Michalicy pokonują co niedzielę odległości ponad 200 kilometrów, aby dotrzeć do kilku, małych skupisk osób polskiego pochodzenia, by sprawować dla nich liturgię w języku polskim. Mimo niewielkiej frekwencji i konieczności dużego zaangażowania od strony materialnej Zgromadzenie Sióstr i Księży Michalitów kontynuuje w tych rejonach swoją działalność. Jej przedłużeniem jest prywatna forma nauki języka polskiego oraz stwarzanie możliwości do kształcenia na wyższych etapach edukacji na terenie Polski dla młodzieży polskiego pochodzenia.

W kalendarzu Rodziny Michalickiej zaplanowano na Rok Jubileuszowy 29.I.2012-29.I.2013 uroczyste obchody, które będą się odbywały w różnych miejscach i czasie, także placówki zagraniczne opracowują plany uroczystości z udziałem Polonii. Uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej wpisuje się w obchody Roku Jubileuszowego setnej rocznicy śmierci Błogosławionego Księdza Bronisława Markiewicza.

.....

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu

.....